

שיר השירים רבה (וילנא) פרשה ה

רבי אלעזר ב"ר שמעון אתו חמרייא גבי אבוי למיזבן עיבוד מן קרייתא המזוניא,
יתיב גבי תנורא, אמיה נסחא והוא אכיל, אמיה נסחא והוא אכיל, עד דאכיל כל
אצוותא, אמרין ווי חיזא בישא שריא במיעני דהדין, דומה שזה מביא רעבון
לעולם, שמע קולחון מדנפקון למזבן טעניהון, נסב חמריהון ואסיקון לאגרא, אתון
תבעון חמריהון ולא אשכחון יתהון, תלון עיינהון וחמון יתהון יתיבין באגרא, אזלון
גבי אבוי תנן ליה עובדא, אמר לון דלמא מילה בישא אשמעתוניה, אמרין ליה
לא מרי אלא כן וכן הוה עובדא, אמר לון ולמה הכנסתם בו עין רעה וצרה,
איפשר דמן דדכון הוה אכיל, או עליכון אינן מזוני, לא ההוא דברייא ברא ליה
מזוני, אף על פי כן אזלד ואמרון ליה מן שמי והוא מחית לכון, הנס האחרון היה
קשה מן הראשון, מן מסקן להון הוה מסיק להון חד חד, מן נחית להון הוה מחית
להון תרי תרי, וכיון שנתעסק בתורה אפילו טליתו לא היה יכול לסבול, לקיים מה
שנאמר מעולפת ספירים.

ר' אלעזר בן רבי שמעון, הגיעו חמרים לאביו לקנות סחורה.
ישב ר' אלעזר ליד התנור, אמא שלו מבשלת ומגישה לו הוא אוכל עוד ועוד, עד
שאכל את כל הקדירה והתבשיל נגמר.
אמרו החמרים זה לזה, נחש רע שוכן בתוך מעיו של זה, עוד רגע מביא רעבון
לעולם.

שמע דבריהם.
שהלכו לטעון את סחורתם אצל אביו, לקח את חמוריהם וזעלה אותם לגג.
חזרו החמרים חפשו חמוריהם ולא מצאו, הסתכלו לשמים ראו החמורים בגג.
הלכו לר' שמעון וספרו לו מה קרה.
שאל ר' שמעון האם אמרתם לו מילה רעה?
אמרו לו לא דברנו עמו, דברנו בשקט בינו.
אמר להם, למה הכנסתם בו עין רעה וצרה, האם משלכם הוא אוכל או עליכם
למלא רעבונו? מי שבראו ברא לו מזונו.
למרות זאת, לכו ואמרו לו בשמי והוא מוריד לכם.
הנס האחרון קשה מהנס הראשון, שהעלה אותם העלה חמור חמור, שהורידם
הוריד להם שנים שנים.
כיוון שנתעסק בתורה אפילו טליתו לא היה יכול לשים על עצמו, שנאמר מעולפת
ספירים.